

“मीठे बच्चे- मौन रहनु पनि धेरै ठूलो गुण हो, तिमीले मौनमा रहेर बाबालाई याद गरिरह्यौ भने धेरै कमाई जम्मा हुन्छ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ बोलीले कर्म संन्यासलाई सिद्ध गर्छ, त्यो बोली तिमीले बोल्न सक्दैनौ?

उत्तर:- ड्रामामा रहेछ भने गरौंला, बाबा भन्नुहुन्छ- यो त कर्म संन्यास भयो। तिमीले कर्म त अवश्य गर्नु पर्छ। पुरुषार्थ विना त पानी पनि मिल्ने सक्दैन, त्यसैले ड्रामा भनेर छोड्नु हुँदैन। नयाँ राजधानीमा उच्च पद पाउनु छ भने खुब पुरुषार्थ गर।

ओम् शान्ति। पहिला-पहिला बच्चाहरूलाई सावधानी मिल्छ- बाबालाई याद गर र वर्सालाई याद गर। मनमनाभव। यो शब्द पनि व्यासले लेखेका हुन्। संस्कृतमा त बाबाले सम्झाउनु भएको होइन। बाबाले त हिन्दीमा नै सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- बाबा र वर्सालाई याद गर। यी शब्द सहज छन्। प्यारा बच्चाहरू! म आफ्नो बाबालाई याद गर। लौकिक पिताले यस्तो भन्दैनन्- प्यारा बच्चाहरू म आफ्नो पितालाई याद गर। यो हो नयाँ कुरा। बाबा भन्नुहुन्छ- हे मेरा प्यारा बच्चाहरू! म आफ्नो निराकार बाबालाई याद गर। यो पनि बच्चाहरूले सम्झन्छन्- रुहानी बाबाले हामी आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। घरी-घरी बाबाले बच्चाहरूलाई याद गर भनिराख्नु शोभा दिदैन, जबकि बच्चाहरूले जानेका छन्- रुहानी बाबालाई याद गर्नु हाम्रो कर्तव्य हो। तब मात्र विकर्म विनाश हुन्छ। बच्चाहरूले निरन्तर याद गर्ने कोसिस गर्नुपर्छ। यस समयमा कसैले निरन्तर याद गर्न सक्दैन, टायम लाग्छ। यी बाबाले भन्छन्- मैले पनि निरन्तर याद गर्न सकिदैन। त्यो अवस्था पछि गएर हुन्छ। तिमी बच्चाहरूको पहिलो पुरुषार्थ बाबालाई याद गर्नु नै हो। शिवबाबाबाट वर्सा मिल्छ। हिन्दुहरूको नै कुरा हो। यो देवी राजधानीको स्थापना हुन्छ, अरूले जुन धर्म स्थापना गर्छन् त्यसमा कुनै कठिनाई छैन, उनीहरूको पछि आउँदै जान्छन्। यहाँ जो देवी-देवता धर्मावलम्बी छन् उनीहरूलाई ज्ञानले उठाउनु पर्छ। मेहनत लाग्छ। गीता, भागवत शास्त्रहरूमा यो छैन- बाबाले संगममा राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ। गीतामा लेखिएको छ- पाण्डव पहाडमा गए, प्रलय भयो आदि-आदि...। वास्तवमा यो कुरा होइन। तिमीले यतिखेर भविष्य २१ जन्मको लागि पढिरहेका छौ। अरू स्कूलहरूमा पनि यहाँको लागि नै पढाउँछन्। साधु-सन्त आदि जति पनि छन्, उनीहरूले भविष्यको लागि नै पढाउँछन् किनकि सम्झन्छन्- हामी शरीर छोडेर मुक्तिधाममा जान्छौं, ब्रह्ममा लीन हुन्छौं। आत्मा परमात्मामा मिल्छ। त्यसैले त्यो पनि भयो भविष्यको लागि। तर भविष्यको लागि पढाउने एक रुहानी बाबा मात्र हुनुहुन्छ। अरू कोही छैन। गायन पनि छ- सर्वका सदगतिदाता एक हुनुहुन्छ। अरू त सबै अयथार्थ हुन जान्छन्। यो त बाबाले नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। उनीहरूले पनि साधना गरिरहन्छन्। ब्रह्ममा लीन हुने साधना हो अयथार्थ। लीन त कसैलाई हुनु छैन। ब्रह्म महत्त्व कुनै भगवान होइन। यो सबै झुटो हो। झूटखण्डमा सबै झुटो बोल्नेहरू छन्। सचखण्डमा सबै साँचो बोल्नेहरू हुन्छन्। तिमीलाई थाहा छ- सचखण्ड भारतवर्षमा थियो। अहिले झूटखण्ड छ। बाबा पनि भारतवर्षमा नै आउनु हुन्छ। शिवजयन्ती मनाउँछन् तर यो कहाँ जानेका छन् र- शिवले आएर भारतवर्षलाई सचखण्ड बनाउनु भएको हो। उनीहरूले सम्झन्छन् उहाँ आउनुहुन्छ। उहाँ नाम रूप भन्दा न्यारा हुनुहुन्छ। केवल महिमा गाउँछन् पतित-पावन, ज्ञानका सागर। त्यसै सुगाले जस्तै रटिरहन्छन्। बाबाले नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। कृष्ण जयन्ती मनाउँछन्, गीता जयन्ती पनि छ। भन्छन् कृष्णले आएर गीता सुनाए। शिव जयन्तीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन- उहाँले आएर के गर्नुहुन्छ। कसरी आउनु हुन्छ? जबकि भन्छन् नाम रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले नै बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ। बाबाले स्वयं बताउँनु हुन्छ- मैले नै आएर फेरि स्वर्ग बनाउँछु। कोही त पतित-पावन होला नि। मुख्य भारतवर्षको नै कुरा हो। भारतवर्ष नै पतित छ। पतित-पावनलाई पनि भारतवर्षमा नै पुकार्छन्। स्वयं भन्नुहुन्छ- विश्वमा रावणको राज्य चलिरहेको छ। बम आदि बनाइरहन्छन्। त्यसैबाट विनाश हुनु छ। तैयारी गरिरहेका छन्। मानौं उनीहरू रावणबाट प्रेरित भएका छन्। रावणको राज्य कहिले खतम होला? भन्छन् जब कृष्ण आउने छन्। तिमीले सम्झाउँछौ- शिवबाबा आउनु भएको छ। उहाँ नै सर्वका सदगतिदाता हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। यी शब्द अरू कसैले भन्न सक्दैन। बाबाले नै भन्नुहुन्छ मलाई याद गर्यौ भने मैला उत्रिन्छ। तिमी सतोप्रधान थियौ, अहिले तिम्रो आत्मामा मैला चढेको छ। त्यो यादले नै निस्कन्छ, यसलाई नै यादको यात्रा भनिन्छ। म नै पतित-पावन हुँ। मलाई याद गर्नाले तिम्रा विकर्म विनाश हुन्छन्, यसलाई योग अग्नि भनिन्छ। सुनलाई आगोमा

राखेर त्यसबाट मिसावट निकाल्छन्। फेरि सुनमा मिसावट गर्नको लागि पनि आगोमा राख्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो हो काम चिता। यो हो ज्ञान चिता। यस योग अग्निले मैला निस्कन्छ र तिमी कृष्ण पुरीमा जान लायक बन्छौ। कृष्ण जयन्तीमा कृष्णलाई बोलाउँछन्। तिमीलाई थाहा छ- कृष्णलाई पनि बाबाबाट वर्सा मिल्छ। कृष्ण स्वर्गको मालिक थिए। बाबाले कृष्णलाई यो पद दिनुभएको हो। राधा-कृष्ण नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। राधे कृष्णको जन्मदिन मनाउँछन्। लक्ष्मी-नारायणको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। मनुष्य बिल्कुलै अलमलिएका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ त्यसैले अरूलाई पनि सम्झाउनु छ। पहिला-पहिला सौध्नु छ- गीतामा जुन भनिएको छ म एकलाई याद गर, यो कसले भनेको हो? उनीहरूले सम्झन्छन्- कृष्णले भनेका हुन्। तिमीले सम्झन्छौ- भगवान निराकार हुनुहुन्छ। उहाँबाट नै उच्च अर्थात् श्रेष्ठ मत मिल्छ। उच्च भन्दा उच्च परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ। उहाँको नै श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत गाइएको छ। उहाँ एकको श्रीमतले नै सबैको सदगति हुन्छ। गीताको भगवान ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि भन्न सकिँदैन। उनीहरूले फेरि शरीरधारी श्रीकृष्णलाई भनिदिन्छन्। त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ कतै अवश्य भूल भएको छ। तिमीले सम्झन्छौ- मनुष्यहरूको यो ठूलो भूल हो। राजयोग त बाबाले सिकाउनु भएको हो, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। ठूला-ठूला जुन भूलहरू छन्, तिनीहरूमा विशेष जोड दिनु छ। एक त ईश्वरलाई सर्वव्यापी भन्नु, दोस्रो फेरि गीताको भगवान कृष्णलाई भन्नु, कल्प लाखौं वर्षको भन्नु- यो धेरै ठूलो भूल हो। कल्प लाखौं वर्षको हुन सक्दैन। परमात्मा सर्वव्यापी हुन सक्नुहुन्न। भन्छन् उहाँले प्रेरणाले सबै कुरा गर्नुहुन्छ, तर होइन। प्रेरणाले कहाँ पावन बनाउनु हुन्छ र! यो त बाबाले बसेर सम्मुखमा सम्झाउनु हुन्छ- म एकलाई याद गर। प्रेरणा अक्षर गलत छ। भन्न त भनिन्छ शंकरको प्रेरणाले बम आदि बनाउँछन्। तर यो ड्रामामा सारा निश्चित छ। यस यज्ञबाट नै यो विनाश ज्वाला निस्किएको हो। प्रेरणा गर्नुहुन्न। यी त विनाशको लागि निमित्त बन्छन्। ड्रामामा निश्चित छ। सारा पार्ट शिवबाबाको नै छ। उहाँको पछि फेरि पार्ट छ ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको। ब्रह्माले ब्राह्मण रच्छन्। त्यहाँ फेरि विष्णुपुरीको मालिक बन्छन्। फेरि ८४ जन्मको चक्कर लगाएर तिमी आएर ब्रह्मा वंशी बनेका छौ। लक्ष्मी-नारायण नै फेरि आएर ब्रह्मा-सरस्वती बन्छन्। यो पनि सम्झाउनु भएको छ- यीद्वारा एडप्ट गर्नुहुन्छ त्यसैले यिनलाई बडी मम्मा भनिन्छ। उनी फेरि निमित्त बनेकी छिन्। कलश माताहरूलाई दिइन्छ। सबैभन्दा ठूलो सितार सरस्वतीलाई दिइएको छ। सबैभन्दा बुद्धिमान् छिन्। बाँकी सितार वा बाजा आदि केही पनि होइन। सरस्वतीको ज्ञान मुरली राम्रो थियो। महिमा उनको राम्रो थियो। नाम त धेरै राखेका छन्। देवीहरूको पूजा हुन्छ। तिमीले अहिले जानेका छौ- हामी नै यहाँ पूज्य बन्छौं फेरि पुजारी बनेर आफ्नै पूजा गर्छौं। अहिले हामी ब्राह्मण छौं फेरि हामी नै पूज्य देवी-देवता बन्छौं, यथा राजा-रानी तथा प्रजा। देवीहरूमा जसले उच्च पद पाउँछन् उनीहरूका मन्दिर पनि धेरै बन्छन्, नाम पनि उनीहरूको नै प्रसिद्ध हुन्छ, जसले राम्रोसँग पढ्छन् र पढाउँछन्। त्यसैले अब तिमीलाई थाहा छ- पूज्य पुजारी हामी नै बन्छौं। शिवबाबा त सधैं पूज्य हुनुहुन्छ। जो सूर्यवंशी देवी-देवता थिए उनीहरू नै पुजारी अनि भक्त बन्छन्। आफू नै पूज्य आफू नै पुजारीको सिँढी धेरै राम्रोसँग सम्झाइन्छ। चित्र विना नै तिमीले कसैलाई सम्झाउन सक्छौ। जसले सिकेर जान्छन् उनीहरूको बुद्धिमा सारा ज्ञान हुन्छ। ८४ जन्मको सिँढी चढ्छन्, उत्रिन्छन्। उनीहरूका ८४ जन्म हुन्छन्। पूज्य थियौं हामी फेरि पुजारी बनेका छौं। हम सो को अर्थ पनि तिमीले धेरै राम्रोसँग बुझेका छौ। आत्मा नै परमात्मा हुन सक्दैन। बाबाले हम सो, सो हमको अर्थ सम्झाउनु भएको छ। हामी नै देवता, क्षत्रिय... बन्छौं। हम सो को अरू कुनै अर्थ छैन। पूज्य, पुजारी पनि हिन्दुहरू नै बन्छन्, अरू धर्ममा कोही पूज्य पुजारी बन्दैनन्। तिमी नै सूर्यवंशी चन्द्रवंशी बन्छौ। कति राम्रो ज्ञान मिलेको छ। हामी नै देवी-देवता थियौं। हामी आत्माहरू निर्वाणधाममा रहेका हौं। यो चक्र घुमिरहन्छ। जब दुःख सामुन्ने आउँछ, बाबालाई याद गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले दुःखको समयमा नै आएर सृष्टिलाई परिवर्तन गर्छु। यस्तो होइन- नयाँ सृष्टि रच्छु। होइन, पुरानोलाई नयाँ बनाउन म आउँछु। बाबा आउनु हुन्छ नै संगममा। अहिले नयाँ दुनियाँ बनिरहेको छ। पुरानो खतम हुनु छ। यो हो बेहदको कुरा।

तिमी तयार भएपछि सारा राजधानी तयार हुन्छ। कल्प-कल्प जसले जुन पद पाएका छन् त्यसै अनुसार पुरुषार्थ चलि रहन्छ। यस्तो होइन, ड्रामामा जुन पुरुषार्थ गरेको होला त्यही हुन्छ। पुरुषार्थ गर्नु पर्ने हुन्छ अनि भनिन्छ कल्प पहिला पनि यस्तो पुरुषार्थ गरेको थियो। सधैं पुरुषार्थलाई ठूलो मानिन्छ। प्रारब्ध भनेर बसिराख्नु हुँदैन। पुरुषार्थ विना प्रारब्ध मिल्न सक्दैन। पुरुषार्थ नगरी पानी पनि पिउन सकिँदैन। कर्म संन्यास अक्षर गलत छ। बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा पनि बस। बाबाले सबैलाई यहाँ त बसाउनुहुन्न। शरणागति गाइएको छ। भट्ठी बन्नु थियो किनकि उनीहरूलाई सताइएको थियो। त्यसैले बाबाको पासमा आएर शरण लिए। शरण त

दिनुपर्छ नि। शरण एक परमपिताको नै लिइन्छ। गुरु आदिको शरण लिइदैन। जब धेरै दुःख हुन्छ अनि दुःखी भएर आएर शरण लिन्छन्। गुरुहरूको पासमा कुनै दुःखी भएर जादैनन्। त्यहाँ त त्यसै जान्छन्। तिमी रावणबाट धेरै सताइएका छौ। अब राम आउनु भएको छ रावणबाट छुटाउन। उहाँले तिमीलाई शरणमा लिनुहुन्छ। तिमीले भन्छौ- बाबा हामी हजुरका हौं। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि शरण बाबाको लिएका छौं। बाबा हामी हजुरकै मतमा चल्छौं।

बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर मलाई याद गर, अरु सबैको यादलाई छोड। मेरो यादले नै विकर्म विनाश हुन्छ। केवल शरण लिने कुरा होइन। सारा कुरा यादमा आधारित छ। बाबा बाहेक यसरी अरु कसैले सम्झाउने सक्दैन। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाको पासमा यतिका लाखौं आएर कहाँ रहन्छन्। प्रजा पनि आ-आफ्नो घरमा रहन्छन्, राजाको पासमा कहाँ रहन्छन्। तिमीलाई केवल भनिन्छ- एकलाई याद गर। बाबा हामी हजुरका हौं। हजुरले नै सेकेण्डमा सद्गति दिनु हुन्छ। राजयोग सिकाएर राजाहरूको राजा बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जसले कल्प पहिला बाबाबाट वर्सा लिएका छन्, उनीहरूले नै आएर लिन्छन्। पछिसम्म सबैले बाबाबाट वर्सा लिनु छ। अहिले तिमी पतित भएकोले आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनौ। बाबाले सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- मेरा आँखाका रत्नहरू, जब तिमी सत्ययुगमा आउँछौ, तब तिमीले सम्वत् १-१ बाट राजाई गर्छौ। अरुको त जब वृद्धि हुन्छ, लाखौंको संख्या पुग्छ तब राजाई चल्छ। तिमीले लडाईं गर्ने आवश्यकता छैन। तिमीले योगबलले बाबाबाट वर्सा लिन्छौ। तिमी केवल मौनमा रहेर योगबलले बाबा र वर्सालाई याद गर। पछि गएर तिमी मौनमा रहन्छौ र यी चित्र आदि काममा आउने छैनन्। तिमी होसियार हुन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- केवल मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। अब गर, नगर तिम्रो मर्जी। कोही देहधारीको नाम-रूपमा फँस्नु छैन। बाबालाई याद गर्यौ भने अन्त मति साँ गति हुन्छ। तिमी मेरो पासमा आउने छौ। फुल पास हुनेलाई राजाई मिल्छ। सारा कुरा यादमा आधारित छ। पछि गएर नयाँ पनि धेरै आउने छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै देहधारीको नाम-रूपमा फँस्नु छैन। एक बाबाको श्रीमतमा चलेर सद्गति पाउनु छ। मौन रहनु छ।

२) भविष्य २१ जन्मको लागि राम्रोसँग पढ्नु र अरूलाई पढाउनु छ। पढ्ने र पढाउनाले नै नाम प्रसिद्ध हुन्छ।

वरदान:- आफ्नो स्व-स्वरूप र स्वदेशको स्वमानमा स्थित रहने मास्टर मुक्तिदाता भव आजकलको वातावरणमा हर आत्मा कुनै न कुनै कुराको बन्धनको वशमा छ। कोही तनको दुःखको वशीभूत छ, कोही सम्बन्धको, कोही इच्छाहरूको, कोही आफ्नो दुःखी संस्कार-स्वभावको, कोही प्रभु प्राप्ति नमिल्नाको कारण, पुकार्ने चिल्लाउनेको दुःखको वशीभूत... यस्ता दुःख-अशान्तिको वशमा भएका आत्माहरूले आफूलाई मुक्त गर्न चाहन्छन्। त्यसैले उनीहरूलाई दुःखमय जीवनबाट मुक्ति दिनको लागि आफ्नो स्व-स्वरूप र स्वदेशको स्वमानमा स्थित भएर रहमदिल बनेर मास्टर मुक्तिदाता बन।

स्लोगन:- सदा अचल अडोल रहनको लागि एकरस स्थितिको आसनमा विराजमान होऊ।